

să acorde, în cercetările sale de doctorat, întâietate filologiei, exprimându-și totodată satisfacția că, la sugestia sa, Bărbulescu s-a decis să aleagă ca teză de doctorat *Ortografia chirilică la români*¹.

Nu întâmplător Ioan Bogdan îl îndemna atât de stăruitor pe tânărul său elev ca, în cercetările acestuia asupra ortografiei chirilice din textele românești vechi, să pună accentul pe filologie. El știa, de la Hasdeu mai ales, cât de necesară era o minuțioasă analiză a grafiei chirilice, în lumina cercetărilor de filologie slavă și română, pentru a constata realitatea fonetică de sub învelișul celor peste patruzeci de semne ale alfabetului chirilic, cu care s-a scris românește patru-cinci secole la rînd. Aceasta constituia pe atunci, în aprecierea lui Bogdan, o temă „de loc prea ușoară”, temă care a rămas de altfel insolubilă pînă în vremea noastră².

În a doua scrisoare, din 17 ianuarie 1900, după ce Ioan Bogdan justifica răspunsul „așa de tîrziu” (fiindcă nu găsise prilejul să discute cu ministrul Învățămîntului cererea lui Bărbulescu referitor la prelungirea bursei), îi mulțumește pentru faptul de a-i fi dedicat, trecîndu-i numele alături de al lui Hasdeu, teza de doctorat. Îl îndeamnă apoi să-și traducă teza, ca să poată fi publicată în „Convorbiri literare”, sugerîndu-i ideea să pregătească și alte articole pentru aceeași impunătoare publicație din acel timp, a cărei conducere tocmai o primise.

Dintr-o altă scrisoare, trimisă la interval de o lună (18 februarie 1900), precum și dintr-o carte poștală expediată cîteva zile mai tîrziu (22 februarie), aflăm că Ioan Bogdan stăruia la minister „în favorul” lui Bărbulescu, pentru a-i obține prelungirea bursei. Întîmpina însă unele dificultăți, după cum cu greu se putea rezolva și o a doua problemă, strîns legată de prima: plasarea lui Bărbulescu într-un post corespunzător pregătirii sale. Bogdan avea deci motive întemeiate să-și manifeste satisfacția, în scrisoarea sa din 6 aprilie 1900, că obținuse de la D. Onciul, noul subdirector al Arhivelor Statului, după retragerea lui Hasdeu, promisiunea de a rezerva pentru Bărbulescu „postul de translator din limbile slave”.

N-a trecut decît o lună, pentru ca Bogdan să se vadă nevoit să-l anunțe pe Bărbulescu (prin scrisoarea din 6/19 mai 1900) despre dificultățile ivite și în calea acestei rezolvări. S-au scurs alte cîteva luni pînă cînd (la 18 august 1900) Ioan Bogdan putea să-și înceapă scrisoarea prin cuvintele: „Mă bucur că te-a numit în sfîrșit la Arhive”. Nu în aceeași măsură s-a declarat satisfăcut la primirea acestei înștiințări Bărbulescu, care insista pentru un post la Universitate, post ce nu intra în prevederile Ministerului Învățămîntului, strîmtonat de criza economică prin care trecea țara.

Într-o situație și mai dificilă s-a găsit Ioan Bogdan atunci cînd (la 8 septembrie 1901) trebuia să-l convingă pe Bărbulescu că nu era recomandabil să concureze, alături de Ion Bianu, la catedra de istoria literaturii române, în primul rînd pentru faptul că nu se pregătise pentru această disciplină. După ce îi arată temeiurile pentru care nu poate fi numit „de-a dreptul pro-

¹ Vezi în Anexa I, nota 2.

² Pentru unele amănunte în această privință, vezi articolul nostru *Cu privire la transcrierea textelor chirilice*, în „Limba română”, XV, 1966, nr. 2, p. 145—161.